

ΡΟΔΙΝΕΣ ΥΠΟΣΧΕΣΕΙΣ

Στις παιδικές φίλες

*«Και το πιστεύω αυτό ακράδαντα, πως κάθε
άνθος απολαμβάνει τον αέρα που αναπνέει».*

ΓΟΥΟΡΝΤΣΓΟΥΟΡΘ

«Ο έρωτας είναι σαν μια φλεγόμενη φίλια».

ΜΠΡΟΥΣ ΛΙ

Πρόλογος

Ένα ρομαντικό ειδύλλιο, κατά τη γνώμη της Εμαλαίν, εξύψωνε μια γυναίκα σε κάτι πολύ ιδιαίτερο. Ένα ειδύλλιο μπορούσε να κάνει κάθε γυναίκα όμορφη και να μεταμορφώσει κάθε άντρα σε πρίγκιπα. Μια γυναίκα που είχε στη ζωή της ένα ρομαντικό ειδύλλιο απολάμβανε το μεγαλείο μιας βασίλισσας, καθώς η καρδιά της θεωρούνταν κάτι πολύτιμο.

Λουλούδια, το φως των κεριών, μεγάλοι περίπατοι κάτω από το φως του φεγγαριού σε κάποιο απομονωμένο κήπο... και μόνο η σκέψη την έκανε να αναστενάζει. Αλλά το να *χορεύουν* δύο άνθρωποι υπό το σεληνόφως σ' έναν απομονωμένο κήπο, λοιπόν, αυτό άγγιζε το ανώτατο επίπεδο του ρομαντισμού στη δική της κλίμακα.

Μπορούσε να τα ζωντανέψει όλα με τη φαντασία της, την ευωδιά των καλοκαιρινών ρόδων, τη μουσική να έρχεται από τα ανοιχτά παράθυρα μιας αίθουσας χορού, το αργυρό περίγραμμα που προσέδιδε στα πάντα το φως της σελήνης, όπως στις κινηματογραφικές ταινίες. Και την ένταση με την οποία θα χτυπούσε η ίδια της η καρδιά – μια ένταση με την οποία ήδη χτυπούσε η καρδιά της και μόνο που το φανταζόταν όλο αυτό.

Λαχταρούσε να χορέψει σ' έναν απομονωμένο κήπο κάτω από το φως του φεγγαριού.

Ήταν έντεκα χρονών.

Κι ακριβώς επειδή μπορούσε να δει τόσο ξεκάθαρα πώς θα έπρεπε να είναι –πώς θα ήταν πραγματικά–, περιέγραψε τη σκηνή, με κάθε λεπτομέρεια, στις πιο στενές της φίλες.

Όταν έμεναν τη νύχτα και οι τέσσερις μαζί στο σπίτι κάποιας από αυτές, συζητούσαν ασταμάτητα για ώρες για όλα αυτά κι άκουγαν μουσική ή έβλεπαν ταινίες. Τότε είχαν την ευκαιρία να μένουν ξύπνιες για όση ώρα ήθελαν, ακόμα και για *ολόκληρη* τη νύχτα. Κι όμως, καμία τους δεν το είχε κατορθώσει αυτό. Όχι ακόμα τουλάχιστον.

Όταν έμεναν μαζί τη νύχτα στο σπίτι της Πάρκερ, τους επιτρεπόταν να κάθονται ή να παίζουν στη βεράντα έξω από το υπνοδωμάτιό της μέχρι τα μεσάνυχτα, αν ο καιρός ήταν καλός. Την άνοιξη, που ήταν η αγαπημένη της εποχή σε εκείνο το μέρος, της άρεσε πολύ να στέκεται στη βεράντα του υπνοδωματίου, να οσμίζεται το άρωμα των κήπων του Αρχοντικού Μπράουν και τη φρεσκάδα της χλόης, ιδιαίτερα όποτε τύχαινε να την έχει κουρέψει εκείνη τη μέρα ο κηπουρός.

Η κυρία Γκράντι, η οικονόμος, θα τους έφερνε το παραδοσιακό γάλα με μπισκότα. Και η κυρία Μπράουν θα ερχόταν τότε τότε για να δει τι έκαναν.

Την περισσότερη ώρα όμως ήταν μόνες οι τέσσερις τους.

«Όταν θα είμαι μια επιτυχημένη επιχειρηματίας και θα ζω στη Νέα Υόρκη, δεν θα έχω χρόνο για ρομαντικά ειδύλλια». Η Λόρελ, με τα χρυσόξανθα μαλλιά της γεμάτα πρασινωπές ανταύγειες από μια φυτική βαφή με μοσχολέμονο, εφάρμοζε τις αντιλήψεις της περί μόδας στα πυρρόξανθα μαλλιά της Μακ.

«Μα *πρέπει* να έχεις ρομάντζο στη ζωή σου», επέμεινε η Έμα.

«Όχι πια». Με τη γλώσσα ανάμεσα στα δόντια της, η Λόρελ έπλεκε ακούραστα μια τούφα από τα μαλλιά της Μακ σε μια μακριά, λεπτή πλεξίδα. «Εγώ θα γίνω σαν τη θεία μου την Τζένιφερ. Προσπαθεί να εξηγήσει στη μητέρα μου ότι δεν έχει χρόνο για γάμο κι ότι δεν χρειάζεται έναν άντρα για να νιώσει ολοκλήρωση

και εσωτερική πληρότητα. Μένει στην Άπερ Ιστ Σάιντ και πηγαίνει σε πάρτι όπου παρευρίσκεται και η Μαντόνα. Ο πατέρας μου τη θεωρεί αντροδιώχτρα. Θα γίνω, λοιπόν, κι εγώ μια αντροδιώχτρα και θα πηγαίνω σε πάρτι όπου θα είναι κι η Μαντόνα».

«Δες και σε κάλεσε κανείς», ρουθούνισε κοροϊδευτικά η Μακ. Το απότομο τράβηγμα της κοτσίδας απλώς έκανε τη Μακ να χαζογελάσει. «Το να χορεύεις είναι διασκεδαστικό και υποθέτω ότι και τα ρομαντικά ειδύλλια είναι, επίσης, ευχάριστα, φτάνει μόνο να μη σε αποβλακώνουν. Τα ειδύλλια είναι το μοναδικό πράγμα που έχει στο μυαλό της η μάνα μου. Α, και το χρήμα, επίσης. Υποθέτω, θέλει να τα συνδυάζει. Είναι σαν να μην έχει άλλη έννοια παρά πώς θα εξασφαλίσει ειδύλλια και χρήματα συγχρόνως».

«Αυτό όμως δεν είναι στ' αλήθεια ρομαντική σχέση», είπε η Έμα, αλλά την ίδια στιγμή έτριβε καθησυχαστικά το χέρι της στο πόδι της Μακ. «Νομίζω πως το πραγματικό ειδύλλιο είναι όταν δυο άνθρωποι κάνουν ο ένας πράγματα για τον άλλο επειδή είναι ερωτευμένοι. Μακάρι να ήμασταν αρκετά μεγάλες για να ερωτευτούμε», κατέληξε με έναν βαθύ αναστεναγμό. «Νομίζω ότι θα είναι πραγματικά υπέροχη αίσθηση».

«Θα έπρεπε να δοκιμάσουμε να φιλήσουμε ένα αγόρι για να δούμε πώς είναι».

Και οι τρεις τους σταμάτησαν απότομα και στράφηκαν να κοιτάξουν την Πάρκερ. Ήταν ξαπλωμένη μπρούμυτα στο κρεβάτι της και παρακολουθούσε τις φίλες της που έπαιζαν «Το Κομμωτήριο».

«Ναι, θα πρέπει να επιλέξουμε ένα αγόρι και να το βάλουμε να μας φιλήσει. Είμαστε σχεδόν δώδεκα. Καιρός να το δοκιμάσουμε για να δούμε αν μας αρέσει».

Η Λόρελ στένεψε τα μάτια της.

«Κάτι σαν πείραμα;»

«Αλλά ποιον θα μπορούσαμε να φιλήσουμε;» αναρωτήθηκε φωναχτά η Έμα.

«Θα φτιάξουμε έναν κατάλογο». Η Πάρκερ κύλησε στο κρεβάτι της για να αρπάξει από το κομοδίνο της το πιο καινούριο από τα σημειωματάρια της. Είχε στο εξώφυλλο την εικόνα ενός ζευγαριού ροζ μυτερές γόβες. «Θα καταγράψουμε τα ονόματα όλων των αγοριών που γνωρίζουμε και θα σημειώσουμε ποια από αυτά θεωρούμε πως θα ήταν ίσως κατάλληλα για να φιλήσουμε. Θα σημειώσουμε, επίσης, δίπλα στο κάθε όνομα τους λόγους για τους οποίους θεωρούμε ότι αυτό το αγόρι μάς κάνει ή όχι».

«Αυτό δεν ακούγεται και τόσο ρομαντικό».

Η Πάρκερ χαμογέλασε λοξά στην Έμα.

«Από κάπου πρέπει όμως να ξεκινήσουμε και οι κατάλογοι πάντοτε βοηθούν. Λοιπόν, δεν νομίζω ότι μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε συγγενικά μας πρόσωπα. Εννοώ όπως τον Ντελ», εξήγησε αναφερόμενη στον αδελφό της, «ή κάποιον από τους αδελφούς της Έμα. Άλλωστε, οι αδελφοί της Έμα είναι μάλλον πολύ μεγάλοι για μας». Άνοιξε το σημειωματάριο σε μια λευκή σελίδα. «Λοιπόν...»

«Μερικές φορές, χώνουν τη γλώσσα τους στο στόμα σου».

Αυτή η δήλωση της Μακ προκάλεσε ξεφωνητά, αστεϊσμούς και ακόμα περισσότερα χαχανητά.

Η Πάρκερ γλίστρησε από το κρεβάτι για να καθίσει στο πάτωμα δίπλα στην Έμα.

«Εντάξει, τότε μπορούμε απλώς, αφού γράψουμε τον γενικό κατάλογο, να τον χωρίσουμε σε “ναι” και “όχι”. Και μετά θα επιλέξουμε από τον επιμέρους κατάλογο με τα “ναι”. Όποια κατορθώσει να κάνει το αγόρι που επέλεξε να τη φιλήσει, τότε πρέπει να πει και στις άλλες πώς ήταν. Κι αν βάλει τη γλώσσα του στο στόμα της, πρέπει να μάθουμε όλες πώς είναι».

«Κι αν διαλέξουμε ένα αγόρι, αλλά αυτό δεν θέλει να μας φιλήσει;»

«Εμ, μιλάς σοβαρά;» Δένοντας την τελευταία πλεξίδα, η Λόρελ κούνησε αρνητικά το κεφάλι της. «Όποιο αγόρι κι αν

διαλέξεις σίγουρα θα θέλει να σε φιλήσει. Είσαι στ' αλήθεια πανέμορφη και μιλάς στ' αγόρια σαν να είναι κάτι συνηθισμένο. Μερικά κορίτσια φαίνονται εντελώς ανόητα όταν βρίσκονται δίπλα σε αγόρια, εσύ όμως όχι. Άλλωστε, αρχίζεις να έχεις στήθος».

«Στα αγόρια αρέσει το στήθος», είπε με πολύξερο ύφος η Μακ. «Και, τέλος πάντων, αν δεν σε φιλήσει αυτός, μπορείς απλώς να τον φιλήσεις εσύ. Δεν νομίζω πια ότι είναι και τόσο σπουδαίο πράγμα».

Αλλά η Έμα πίστευε πως ήταν σπουδαίο πράγμα ή, τουλάχιστον, πως θα έπρεπε να είναι.

Τον κατάλογο πάντως κάθισαν και τον έγραψαν κι αυτή η ενέργεια από μόνη της τις έκανε όλες να ξεκαρδιστούν στα γέλια. Μετά, η Λόρελ και η Μακ έκαναν αναπαράσταση του πώς φαντάζονταν ότι θα αντιδρούσαν σε όλο αυτό τα αγόρια και *αυτό ήταν* που τις έκανε να κυλιστούν κάτω απ' τα γέλια, μέχρι τη στιγμή που ο κύριος Ψαρούκλας, ο γάτος, βγήκε από το υπνοδωμάτιο για να κουλουριαστεί στο καθιστικό της Πάρκερ.

Η Πάρκερ βιάστηκε να κρύψει το σημειωματάριο μόλις μπήκε μέσα η κυρία Γκράντι με γάλα και μπισκότα. Μετά, η ιδέα να παίξουν το «Κοριτσιόστικο Συγκρότημα» τις εξίταρε όλες τόσο πολύ, ώστε άρχισαν να ψαχουλεύουν μέσα στην ντουλάπα και τα συρτάρια της Πάρκερ για να βρουν ρούχα κατάλληλα για τη σκηνή.

Αποκοιμήθηκαν στο πάτωμα, οι μισές από τη μία και οι μισές από την άλλη πλευρά του κρεβατιού. Πότε κουλουριασμένες, πότε απλωμένες.

Η Έμα ξύπνησε προτού ανατείλει ο ήλιος. Το μόνο που έσπαγε κάπως το σκοτάδι μέσα στο δωμάτιο ήταν η λάμψη από το φωτάκι νυκτός της Πάρκερ και η φεγγαραχτίδα που έμπαινε από το παράθυρό της.

Κάποια την είχε σκεπάσει με μια ελαφριά κουβερτούλα κι είχε χάσει ένα μαξιλάρι κάτω από το κεφάλι της.

Πάντοτε βρισκόταν κάποια να το κάνει αυτό όταν περνούσαν μαζί τη νύχτα.

Σαν να υπάκουε στο κάλεσμα του σεληνόφωτος και εξακολουθώντας σε κάποιο βαθμό να ονειρεύεται, προχώρησε ως τις πόρτες της βεράντας και βγήκε έξω. Το δροσερό αεράκι, μυρωμένο από τα ρόδα, της χάιδεψε το πρόσωπο.

Κοίταξε μακριά, πέρα από τις αργυρές παρυφές των κήπων, όπου η άνοιξη είχε εγκατασταθεί με τα απαλά της χρώματα και τις αέρινες μορφές. Μπορούσε σχεδόν να ακούσει τη μουσική, μπορούσε σχεδόν να δει τον εαυτό της να χορεύει ανάμεσα στα ρόδα και στις αζαλέες και στις παιώνιες, που εξακολουθούσαν να κρατούν τα πέταλα και το άρωμά τους σφιχτά κλεισμένα μέσα σε μπαλίτσες.

Μπορούσε σχεδόν να δει ακόμα και τη φιγούρα του συντρόφου της, εκείνου που θα την έκανε να στροβιλίζεται μαζί του στον χορό. Στο βάλς, σκέφτηκε αναστενάζοντας. Θα ήταν σίγουρα βάλς, όπως στα μυθιστορήματα.

Αυτό σήμαινε ρομαντικό ειδύλλιο, συλλογίστηκε κι έκλεισε τα μάτια της για να εισπνεύσει βαθιά τον νυχτερινό αέρα.

Κάποια μέρα, υποσχέθηκε στον εαυτό της, θα μάθαινε πώς ήταν.

Καθώς οι λεπτομέρειες συνωστίζονταν στον νου της, πολλές εκ των οποίων, μάλιστα, θολές και συγκεχυμένες, η Έμα συμβουλευτήκε το ημερολόγιό της ήδη ενώ έπινε την πρώτη κούπα καφέ. Οι διαδοχικές συναντήσεις έδιναν τόση ώθηση και ζωντάνια στη μέρα της όση και ο δυνατός, γλυκός πρωινός καφές. Με ένα αίσθημα περηφάνιας, έγειρε προς τα πίσω στην καρέκλα του άνετου γραφείου της για να διαβάσει τις σημειώσεις που είχε γράψει δίπλα στις καταχωρίσεις για κάθε πελάτισσα ξεχωριστά.

Με βάση την εμπειρία της, η ιδιαίτερη προσωπικότητα του κάθε ζευγαριού –ή, συνηθέστερα, της νύφης– τη βοηθούσε να καθορίσει το ύφος της συνάντησης και την κατεύθυνση που θα ακολουθούσαν. Από τη σκοπιά της, τα λουλούδια ήταν η καρδιά μιας γαμήλιας τελετής. Ασχέτως από το αν ήταν κομψά ή εορταστικά, εξεζητημένα ή απλά, τα λουλούδια ενσάρκωναν όλο τον ρομαντισμό.

Και η δική της δουλειά ήταν να δίνει στους πελάτες όλο το συναίσθημα και τον ρομαντισμό που τους άξιζε.

Αναστέναξε, τεντώθηκε και μετά χαμογέλασε κοιτώντας το ανθοδοχείο με τα μικρά τριανταφυλλάκια πάνω στο γραφείο της. Η άνοιξη, σκέφτηκε, ήταν ό,τι καλύτερο. Η εποχή των γάμων έφτανε στο ζενίθ της – κάτι που σήμαινε μέρες φορτωμένες και

μακριές νύχτες σχεδιασμού, ρύθμισης, δημιουργίας, όχι μόνο για τους γάμους της *εκάστοτε* άνοιξης αλλά και για της επόμενης.

Αγαπούσε αυτή την αλληλουχία μέσα στον χρόνο όσο και την ίδια την εργασία της.

Αυτό ήταν που της είχαν προσφέρει οι «Όρκοι» και οι τρεις καλύτερες φίλες της. Αλληλουχία και διάρκεια μέσα στον χρόνο, εργασία με ανάλογη ανταμοιβή και την αίσθηση της προσωπικής ολοκλήρωσης. Και είχε να κάνει με λουλούδια, να δημιουργεί με λουλούδια, να ζει με λουλούδια, στην κυριολεξία να κολυμπά κάθε μέρα μέσα σ' αυτά.

Σκεφτική κοίταξε εξεταστικά τα χέρια της, τα μικρά γδαρσίματα και τα κοψίματα. Κάποιες φορές, τα σκεφτόταν σαν ουλές που είχε αποκτήσει στη μάχη, άλλες πάλι σαν τιμητικά μετάλλια. Αυτό το πρωινό, απλώς ευχόταν να είχε θυμηθεί να κανονίσει ραντεβού για μια περιποίηση χεριών.

Κοίταξε την ώρα κι έκανε τους υπολογισμούς της. Περήφανη και πάλι πετάχτηκε πάνω. Περνώντας από το δωμάτιό της, άρπαξε ένα άλικο πουλόβερ με κουκούλα για να το φορέσει πάνω από τις πιτζάμες της. Είχε χρόνο να περάσει από το κυρίως σπίτι προτού ντυθεί και ετοιμαστεί για τη μέρα της.

Και στο κυρίως σπίτι, η κυρία Γκράντι θα είχε φτιάξει πρόγευμα, οπότε η ίδια δεν θα χρειαζόταν να αναζητήσει ή να μαγειρέψει για τον εαυτό της.

Η ζωή της, σκεφτόταν ενώ έτρεχε κάτω, έβριθε εξαιρετικών προνομίων.

Πέρασε από το καθιστικό της, το οποίο χρησιμοποιούσε ως χώρο υποδοχής και ως χώρο συναντήσεων, και έκανε μια γρήγορη επιθεώρηση με το βλέμμα κατευθυνόμενη προς την πόρτα. Θα ανανέωνε τα λουλούδια που είχε για να επιδεικνύει στις πελάτισσες πριν από την πρώτη συνάντηση της μέρας, όμως... πόσο όμορφα είχαν ανοίξει αυτά τα ανατολίτικα κρινάκια!

Βγήκε έξω από το κτίσμα που άλλοτε χρησίμευε ως ξενώνας

για το Αρχοντικό Μπράουν, αλλά τώρα πια ήταν το σπίτι της κι η έδρα για τις ανθοσυνθέσεις, το δικό της κομμάτι στους «Όρκους».

Εισέπνευσε βαθιά τον ανοιξιάτικο αέρα. Και αναρίγησε.

Που να πάρει, γιατί δεν μπορούσε να κάνει περισσότερη ζέστη; Ήταν Απρίλιος, για όνομα του Θεού. Ήταν η εποχή των ασφόδελων. Και πόσο χαρωποί έδειχναν οι πανσέδες που είχε τοποθετήσει στα ανθοδοχεία! Όχι, αρνιόταν να αφήσει ένα κρύο πρωινό –εντάξει, κι ας άρχιζε να ψιλοβρέχει κι από πάνω– να της χαλάσει τη διάθεση.

Ζάρωσε μέσα στην κουκούλα της, έχωσε στην τσέπη της το χέρι με το οποίο δεν κρατούσε την κούπα του καφέ της και άρχισε να βαδίζει προς το κυρίως σπίτι.

Ολόγυρά της τα πάντα επέστρεφαν στη ζωή, υπενθύμιζε στον εαυτό της. Αν κοιτούσες αρκετά προσεκτικά, μπορούσες να δεις την υπόσχεση της ανθοφορίας στα δέντρα, τα πρώτα σημάδια από τις ανθισμένες κρانيές και κερασιές. Εκείνοι εκεί οι ασφόμελοι λαχταρούσαν να ξεπεταχτούν και οι κρόκοι ήταν ήδη στις δόξες τους. Ίσως να ερχόταν ακόμα κάποιο ανοιξιάτικο χιόνι, όπως και να είχε όμως τα χειρότερα είχαν πια περάσει.

Πολύ σύντομα θα έφτανε ο καιρός να σκάψει στο χώμα για να βγάλει κάποιες απ' τις ομορφιές της εκτός θερμοκηπίου και να τις εκθέσει. Η ίδια μπορεί να συνεισέφερε όσον αφορά τα μπουκέτα, τα στεφάνια και τις γιρλάντες, τίποτα όμως δεν μπορούσε να συναγωνιστεί τη Μητέρα Φύση στο να παρέχει το πιο συναρπαστικό περιβάλλον για έναν γάμο.

Και τίποτα, κατά τη γνώμη της, δεν μπορούσε να συναγωνιστεί το Αρχοντικό Μπράουν στον τρόπο του να το αναδεικνύει.

Οι κήποι, ακόμα και τώρα ικανοί να προκαλέσουν τον θαυμασμό, πολύ σύντομα θα ξεχειλίζουν χρώματα, λουλούδια, αρώματα, προσκαλώντας τους επισκέπτες να περιπλανηθούν στα στριφογυριστά μονοπάτια τους ή να καθίσουν σε κάποιο παγκάκι για να

ξεκουραστούν, στη λιακάδα ή στη σκιά. Η Πάρκερ την είχε ορίσει υπεύθυνη –στον βαθμό που η Πάρκερ μπορούσε να αναθέσει σε κάποιον έστω και ένα μέρος της ευθύνης– για την επίβλεψη των κήπων, κι έτσι κάθε χρόνο είτε θα έκανε σχεδιασμούς φυτεύοντας κάτι καινούριο η ίδια είτε θα επιτηρούσε την ομάδα που φρόντιζε τον χώρο.

Οι βεράντες και τα αίθρια δημιουργούσαν υπέροχους εξωτερικούς χώρους, ιδανικούς για γαμήλιες τελετές και κάθε λογής εκδηλώσεις. Δεξιώσεις δίπλα σε πισίνα, δεξιώσεις στην ταράτσα ή στις βεράντες, τελετές κάτω απ' την τριανταφυλλένια αφίδα ή την πέργκολα ή πιο πέρα, δίπλα στη λίμνη, κάτω από κάποια ιτιά.

Έχουμε τα πάντα, αναλογίστηκε.

Όσο για το ίδιο το σπίτι; Θα μπορούσε ποτέ ένα κτίσμα να είναι περισσότερο χαριτωμένο, περισσότερο όμορφο; Το υπέροχο απαλό γαλάζιο του, μ' εκείνες τις ζεστές πινελιές από κίτρινο και υπόλευκο κρεμ. Και τα ποικίλα περιγράμματα από τις σκεπές του, τα αφιδωτά του παράθυρα, τα δαντελωτά μπαλκόνια που του προσέδιδαν ακόμα περισσότερη κομψότητα και χάρη. Κι αλήθεια, η σκεπαστή βεράντα της εισόδου ήταν φτιαγμένη για να δέχεται πλήθος κόσμου, με τα πλούσια φυλλώματά της και τα περίτεχνα χρώματα και υλικά της.

Όταν ήταν παιδί, το έβλεπε σαν μια χώρα παραμυθένια, μαζί με το κάστρο της.

Τώρα ήταν το σπίτι της.

Λοξοδρόμησε προς το σπιτάκι της πισίνας, όπου τώρα κατοικούσε και διατηρούσε το φωτογραφικό της στούντιο η συνεργάτιδά της, η Μακ. Τη στιγμή που έφτανε, η πόρτα άνοιξε. Η Έμα χαμογέλασε πλατιά και χαιρέτησε τον ψηλόλιγνο άντρα με τα αχτένιστα μαλλιά και την τουίντ ζακέτα που είχε βγει έξω.

«Καλημέρα, Κάρτερ!»

«Καλημέρα και σ' εσένα, Έμα».

Η οικογένεια του Κάρτερ και η δική της συνδέονταν με φιλική

σχέση από τότε που θυμόταν τον εαυτό της. Και τώρα ο Κάρτερ Μαγκουάρ, πρώην καθηγητής στο Γέιλ και νυν καθηγητής αγγλικής λογοτεχνίας στο γυμνάσιο της γενέτειράς τους, ήταν αραβωνιασμένος με μία από τις καλύτερες φίλες της.

Η ζωή δεν ήταν απλώς καλή, σκέφτηκε η Έμα. Ήταν στρωμένη με ροδοπέταλα.

Με αυτή τη σκέψη όρμησε στην κυριολεξία πάνω στον Κάρτερ και τον τράβηξε προς τα κάτω από το πέτο της ζακέτας του, ενώ συγχρόνως ανασηκωνόταν στις μύτες των ποδιών της για να του δώσει ένα ηχηρό φιλί.

«Ωωω!» έκανε εκείνος κοκκινίζοντας ελαφρώς.

«Ε, εκεί». Η Μακένζι, με μάτια νυσταγμένα και τα κοντά κόκκινα μαλλιά της να λάμπουν στο μουντό πρωινό, έγερνε στην παραστάδα της πόρτας. «Προσπαθείς να παρασύρεις το αγόρι μου;»

«Δες και θα μπορούσα. Ευχαρίστως θα σου τον έκλεβα, αλλά τον έχεις ξελογιάσει».

«Έτσι ακριβώς».

«Λοιπόν». Ο Κάρτερ χάρισε και στις δυο τους ένα αμήχανο χαμόγελο. «Αυτό είναι ένα πραγματικά όμορφο ξεκίνημα για τη μέρα μου. Η συνάντηση εκπαιδευτικού προσωπικού που με περιμένει στη συνέχεια δεν θα είναι ούτε κατά το ήμισυ τόσο απολαυστική».

«Πάρε τηλέφωνο και πες πως αρρώστησες», είτε γουργουρίζοντας σχεδόν η Μακ. «Να δεις πόσο απολαυστικό θα είναι αυτό που θα σου δώσω εγώ».

«Χαχ... Λοιπόν, εγώ σας χαιρετώ».

Η Έμα χαμογέλασε πίσω του, ενώ εκείνος βάδιζε προς το αυτοκίνητό του.

«Ω Θεέ μου, είναι τόσο γλυκός».

«Είναι, πράγματι».

«Και κοίτα και τον εαυτό σου. Ευτυχισμένο Κορίτσι».

«Ευτυχισμένο Αρραβωνιασμένο Κορίτσι. Θέλεις να ξαναδείς το δαχτυλίδι μου;»

«Ωωω!» αναφώνησε η Έμα μόλις η Μακ άρχισε να κουνά τα δάχτυλά της. «Ααα!»

«Πηγαίνεις για πρωινό;»

«Αυτό είναι το πλάνο».

«Περίμενε», είπε η Μακ και μετά έσκυψε λίγο προς τα μέσα, άρπαξε μια ζακέτα και τράβηξε πίσω της την πόρτα. «Κι εγώ μόνο καφέ έχω πει ως τώρα, επομένως...» Τη στιγμή που άρχισαν να βαδίζουν μαζί, η Μακ συνοφρυώθηκε. «Αυτή η κούπα δική μου δεν είναι;»

«Τη θέλεις πίσω αυτή τη στιγμή;»

«Ξέρω γιατί είμαι χαρούμενη αυτό το άθλιο πρωινό και είναι ακριβώς ο ίδιος λόγος για τον οποίο δεν πρόλαβα να πάρω πρωινό. Λέγεται “ας μοιραστούμε το ντους”».

«Το Ευτυχισμένο Κορίτσι είναι, επίσης, Καυχησιάρα Μέγαιρα».

«Και είναι και πολύ περήφανο γι' αυτό. Εσύ όμως γιατί είσαι τόσο χαρωπή; Μήπως έχεις κάποιο άντρα στο σπίτι σου;»

«Δυστυχώς όχι. Αλλά έχω κλεισμένα για σήμερα τρία ραντεβού για συμβουλευτική. Κάτι το οποίο αποτελεί εξαιρετικό ξεκίνησημα για τη βδομάδα και έρχεται ως συνέχεια του ωραίου κλεισίματος της προηγούμενης βδομάδας με το χτεσινό γαμήλιο τσάι πάρτι. Ήταν στ' αλήθεια πολύ γλυκό, δεν συμφωνείς;»

«Το ζευγάρι μας των εξηντάρηδων να ανταλλάσσει όρκους και να γιορτάζει, περιτριγυρισμένο από τα παιδιά του, τα παιδιά της και τα εγγόνια. Δεν ήταν μόνο γλυκό, ήταν και καθησυχαστικό, επίσης. Δεύτερη φορά και για τους δυο τους και να τους έτοιμους να το τολμήσουν ξανά, πρόθυμους να μοιραστούν και να ενωθούν. Τράβηξα μερικές πραγματικά καλές φωτογραφίες. Και, ξέρεις, νομίζω πως αυτά τα τρελόπαιδα θα τα καταφέρουν».

«Μια και μιλάμε για τρελόπαιδα, πρέπει να συζητήσουμε

σοβαρά για τα δικά σου λουλούδια. Ο Δεκέμβριος μπορεί να μοιάζει ακόμα αρκετά μακρινός», και με αυτά τα λόγια αναρίγησε, «αλλά συγχρόνως, όπως τόσο καλά γνωρίζεις, θα καταφτάσει πολύ γρήγορα».

«Ακόμα δεν έχω καν αποφασίσει πώς θα είναι οι φωτογραφίες των αρραβώνων. Ούτε φορέματα κοίταξα ούτε έχω σκεφτεί σχετικά με τα χρώματα».

«Εγώ πάντως δείχνω υπέροχη ντυμένη στις αποχρώσεις του διαμαντιού», δήλωσε η Έμα πεταρίζοντας με νάζι τις βλεφαρίδες της.

«Εσύ δείχνεις υπέροχη ακόμα και ντυμένη με λινάτσα. Και να σκεφτείς ότι είπες εμένα προηγουμένως καυχησιάρια μέγαιρα». Η Μακ άνοιξε την πόρτα του βοηθητικού δωματίου και, καθώς η κυρία Γκράντι είχε επιστρέψει από τις χειμερινές διακοπές της, θυμήθηκε να σκουπίσει πρώτα τα πόδια της. «Αμέσως μόλις βρω το φόρεμα, θα κατακλυστούμε από ιδέες για όλα τα υπόλοιπα».

«Είσα η πρώτη από μας που παντρεύεται. Και που παντρεύεται εδώ».

«Α, ναι. Θα είναι ενδιαφέρον να δούμε πώς θα κατορθώσουμε να οργανώσουμε τον γάμο και συγχρόνως να πάρουμε μέρος στην τελετή».

«Ξέρεις ότι μπορείς να βασίζεσαι στην Πάρκερ για να σκεφτεί τα διαδικαστικά. Αν υπάρχει ένας άνθρωπος που μπορεί να το κάνει όλο αυτό να κυλήσει ομαλά, είναι η Πάρκερ».

Μπήκαν μαζί μέσα στην κουζίνα, για να βρεθούν αντιμέτωπες με το... χάος.

Ενώ η αμερόληπτη κυρία Γκράντι ετοίμαζε κάτι στην κουζίνα, με αποτελεσματικές κινήσεις και ατάραχη έκφραση, η Πάρκερ και η Λόρελ τσακώνονταν στην άλλη πλευρά του δωματίου.

«Πρέπει να γίνει», επέμενε η Πάρκερ.

«Σαχλαμάρες, αηδίες, βλακείες».

«Λόρελ, εδώ πρόκειται για επιχείρηση. Και στις επιχειρήσεις εξυπηρετείς τον πελάτη».

«Άσε με να σου πω εγώ τι είδους εξυπηρέτηση θα ήθελα να κάνω στον συγκεκριμένο πελάτη».

«Απλώς σταμάτα». Η Πάρκερ, με τα πλούσια καστανά μαλλιά της τραβηγμένα σε μια γυαλιστερή και λεία αλογοουρά, φορούσε ήδη το κοστούμι των συναντήσεων με πελάτισσες, στο χρώμα του μπλε νυχτερινού ουρανού. Τα μάτια της, στο ίδιο σχεδόν χρώμα, πετούσαν σπιθές ανυπομονησίας. «Κοίτα, έχω ήδη φτιάξει έναν κατάλογο με τις προτιμήσεις της, με τον αριθμό των καλεσμένων, με τα χρώματά της και τις επιλογές της ως προς τα άνθη. Δεν θα χρειαστεί καν να μιλήσεις μαζί της. Θα μεσολαβήσω εγώ».

«Και τώρα επέτρεψέ μου να σου πω τι να τον κάνεις τον κατάλογό σου».

«Η νύφη...»

«Η νύφη είναι μια στρίγκλα. Η νύφη είναι μια ηλίθια, ένα κακομαθημένο κλαψιάρικο μωρό που μου κατέστησε ξεκάθαρο πριν από έναν περίπου χρόνο πως ούτε χρειαζόταν ούτε επιθυμούσε τις υπηρεσίες μου. Η νύφη, λοιπόν, μπορεί τώρα να δοκιμάσει εμένα, επειδή δεν πρόκειται να δοκιμάσει καμία από τις τούρτες μου τώρα που συνειδητοποίησε την ίδια της την ανοησία».

Με τις βαμβακερές πιτζάμες και το φακελάκι με τα οποία είχε κοιμηθεί και τα μαλλιά της ακόμα σε ακατάστατες τούφες από τον ύπνο, η Λόρελ κατέρρευσε σε μια καρέκλα, στην άκρη του στρωμένου για το πρωινό τραπέζιού.

«Πρέπει να ηρεμήσεις». Η Παρκερ έσκυψε για να πάρει έναν φάκελο, τον οποίο, όπως υπέθεσε η Έμα, θα είχε πετάξει στο πάτωμα η Λόρελ. «Όλα όσα χρειάζεσαι βρίσκονται εδώ μέσα». Η Πάρκερ ακούμπησε τον φάκελο πάνω στο τραπέζι. «Διαβεβαίωσα ήδη τη νύφη πως θα την εξυπηρετήσουμε, οπότε...»

«Οπότε, θα πρέπει από τώρα μέχρι το Σάββατο να σχεδιάσεις και να ετοιμάσεις εσύ μια τετραώροφη γαμήλια τούρτα, όπως, επίσης, και μια τούρτα του γαμπρού και μια επιλογή από

επιδώρα. Για να τα σερβίρεις σε διακόσιους ανθρώπους. Και θα το κάνεις αυτό χωρίς προηγούμενη προετοιμασία κι ενώ έχεις άλλες τρεις εκδηλώσεις για το Σαββατοκύριακο και μια ακόμα βραδινή εκδήλωση μετά από τρεις μέρες».

Με θυμωμένη έκφραση, η Λόρελ πήρε στα χέρια της τον φάκελο και τον άφησε επίτηδες να πέσει πάλι στο πάτωμα.

«Τώρα φέρεσαι σαν παιδί».

«Πολύ ωραία. Είμαι παιδί».

«Κορίτσια, ήρθαν οι φίλες σας για να παίξετε», είπε τραγουδιστά η κυρία Γκράντι, με υπερβολικά γλυκό τόνο στη φωνή της, ενώ τα μάτια της γελούσαν.

«Αχ, ναι, όμως ακούω τη μητέρα μου να με φωνάζει», είπε η Έμα κι επιχείρησε να ξεγλιστρήσει έξω απ' το δωμάτιο.

«Όχι, δεν θα το κάνεις!» είπε η Λόρελ και πετάχτηκε από την καρέκλα της. «Απλώς κάθισε κι άκου! Πρόκειται για τον γάμο των Φολκ-Χάριγκαν. Η εκδήλωση το βράδυ του Σαββάτου. Θα θυμάσαι, είμαι σίγουρη, πώς η νύφη είχε ρουθουνίσει περιφρονητικά και μόνο στην ιδέα να της ετοιμάσουν οι “Όρκοι” την τούρτα ή οποιοδήποτε άλλο από τα γλυκά. Πώς είχε *μορφώσει κοροϊδευτικά* σ' εμένα και στις προτάσεις μου κι είχε επιμείνει να της ετοιμάσει όλα τα γλυκά η ξαδέλφη της, μία σεφ ζαχαροπλαστικής στη Νέα Υόρκη που είχε εκπαιδευτεί στο Παρίσι και σχεδίαζε τούρτες για *σημαντικούς γάμους*. Και μήπως θυμάσαι, επίσης, τι ακριβώς μου είχε πει;»

«Εχμ...» Η Έμα μετακινήθηκε ελαφρώς καθώς το δάχτυλο της Λόρελ έδειχνε προς την καρδιά της. «Όχι με τις ακριβείς λέξεις...»

«Λοιπόν, εγώ θυμάμαι. Μου είχε πει ότι ήταν σίγουρη –και όλα αυτά τα έλεγε με εκείνο τον περιφρονητικό μορφασμό– ότι μπορούσα να χειριστώ τις *περισσότερες* περιπτώσεις αρκετά καλά, αλλά για τον δικό της γάμο ήθελε το *καλύτερο*. Και μου το είπε αυτό καταπρόσωπο».

«Κάτι το οποίο ήταν αγενές, δεν υπάρχει αμφιβολία», άρχισε να λέει η Πάρκερ.

«Δεν τελείωσα», είπε μέσα από τα δόντια της η Λόρελ. «Και τώρα, στο παρά πέντε, φαίνεται πως η εξαιρετη ξαδέλφη της έφυγε με έναν από τους πελάτες της – τους πελάτες της ίδιας της ξαδέλφης, εννοώ. Σκάνδαλο, μεγάλο σκάνδαλο, καθώς ακούστηκε ότι ο πελάτης γνώρισε την ξαδέλφη όταν απευθύνθηκε σε εκείνη για να του σχεδιάσει μια τούρτα για το δικό του πάρτι αρραβώνων. Τώρα είναι εξαφανισμένοι και η νύφη θέλει να παρέμβω εγώ για να σώσω τη μέρα του γάμου της».

«Κάτι το οποίο είναι ό,τι ακριβώς κάνουμε εμείς εδώ. Λόρελ...»

«Δεν ρωτώ εσένα». Η Λόρελ τίναξε απαξιωτικά το δάχτυλό της προς την πλευρά της Πάρκερ και μετά έδειξε προς τη Μακ και την Έμα. «Αυτές ρωτώ».

«Τι πράγμα; Είπες κάτι;» ρώτησε μ' ένα πλατύ χαμόγελο η Μακ. «Συγγνώμη, θα πρέπει να μπήκε νερό στ' αφτιά μου όταν έκανα ντους. Δεν ακούω λέξη».

«Δειλή. Εσύ τι λες, Εμ;»

«Αχμμμ...»

«Πρωινό!» ανήγγειλε η κυρία Γκράντι κάνοντας μια κυκλική κίνηση στον αέρα με το δάχτυλό της. «Καθίστε όλες. Ομελέτα με ασπράδια αβγών πάνω σε φρυγανισμένο μαύρο ψωμί. Καθίστε, καθίστε. Αρχίστε να τρώτε».

«Δεν πρόκειται να φάω μέχρι να...»

«Ας καθίσουμε απλώς να φάμε». Διακόπτοντας τον καινούριο εξάψαλμο που ετοιμαζόταν να ξεκινήσει η Λόρελ, η Έμα δοκίμασε έναν καταπραϊντικό τόνο. «Δώσε μου ένα λεπτό να το σκεφτώ. Ας καθίσουμε λίγο όλες μας για να... Ω κυρία Γκράντι, αυτό δείχνει νοστιμότατο!» Άρπαξε δύο πιάτα, τα οποία θεώρησε σαν ασπίδες τη στιγμή που έσπευδε στο τραπέζι του πρωινού. «Ας θυμηθούμε πως είμαστε ομάδα», άρχισε.

«Δεν είσαι όμως εσύ αυτή που υπέστη προσβολή και που θα χρειαστεί να καταπονηθεί τόσο πολύ από πάνω».

«Στην πραγματικότητα, είμαι. Ή υπήρξα. Η Γουίτνεϊ Φολκ είναι ένας θηλυκός Γκοντζίλα που κατασπαράσσει τους πάντες με τις εμμονές της για το πώς πρέπει να γίνουν όλα. Θα μπορούσα να τη θεωρήσω υπαίτια για όλους τους νυχτερινούς μου εφιάλτες, αλλά αυτό είναι μια άλλη ιστορία».

«Μου έχει προξενήσει κι εμένα μερικούς», μπήκε στη μέση και η Μακ.

«Όστε λοιπόν, η ακοή σου επέστρεψε», μουρμούρισε γκρινιαρικά η Λόρελ.

«Είναι αγενής, απαιτητική, κακομαθημένη, δύσκολη και δυσάρεστη», συνέχισε η Έμα. «Κατά κανόνα, όταν σχεδιάζουμε μια εκδήλωση, ακόμα και με όλα τα πιθανά προβλήματα που ενδέχεται να προκύψουν και με τη γενική ιδιοτροπία κάποιων ζευγαριών, μου αρέσει να σκέφτομαι πως τους βοηθάμε να διοργανώσουν τη μέρα που θα είναι η πρώτη ενός ευτυχισμένου κοινού βίου. Αλλά με αυτή τη νύφη; Θα εκπλαγώ αν αντέξουν έστω και δύο χρόνια. Ήταν αγενής μαζί σου και δεν νομίζω πως ήταν περιφρονητικός μορφασμός, νομίζω πως ήταν χαμόγελο αυτάρεσκειας. Δεν τη συμπαθώ καθόλου».

Ολοφάνερα ικανοποιημένη από την υποστήριξη, η Λόρελ απηύθυνε το δικό της αυτάρεσκο χαμόγελο προς την πλευρά της Πάρκερ και μετά άρχισε να τρώει.

«Όπως όμως ήδη ειπώθηκε, είμαστε ομάδα. Και οι πελάτες, ακόμα και οι αλαζονικές στρίγκλες πελάτισσες, πρέπει να εξυπηρετούνται. Να μερικοί καλοί λόγοι για να το κάνεις αυτό», πρόσθεσε η Έμα, ενώ η Λόρελ την κοιτούσε κατσούφικα. «Αλλά υπάρχει ένας λόγος ακόμα καλύτερος. Θα δείξεις σε αυτή την αγενή, αυτάρεσκη κοκαλιάρα τι μπορεί να κάνει μια πραγματικά εξαιρετική σεφ και, μάλιστα, υπό συνθήκες πίεσης».

«Δεν πάνει, η Πάρκερ ήδη το δοκίμασε αυτό».

«Α, μάλιστα», είπε η Έμα κόβοντας μία πολύ λεπτή φέτα από την ομελέτα της. «Πάντως, είναι αλήθεια».

«Θα μπορούσα να νικήσω κατά κράτος την αγαλίνωτη ξαδέλφη της σε διαγωνισμό ζαχαροπλαστικής».

«Όσο γι' αυτό, δεν υπάρχει η παραμικρή αμφιβολία. Προσωπικά, νομίζω πως θα έπρεπε να συρθεί στο χώμα, λίγο τουλάχιστον».

«Το σύρσιμο μου αρέσει σαν ιδέα». Η Λόρελ άρχισε να το σκέφτεται. «Και οι ικεσίες, επίσης».

«Θα μπορούσα ίσως να το κανονίσω να έχεις λίγο και από τα δύο», είπε η Πάρκερ παίρνοντας στα χέρια της το φλιτζάνι με τον καφέ της. «Την ενημέρωσα, επίσης, ότι, προκειμένου να την εξυπηρετήσουμε σε τόσο σύντομο χρονικό διάστημα, θα απαιτήσουμε κάποια επιπλέον χρέωση. Πρόσθεσα είκοσι πέντε τοις εκατό. Το άρπαξε σαν σωσίβιο και, μάλιστα, έκλαψε από ευγνωμοσύνη».

Μια καινούρια λάμψη φάνηκε στα μάτια της Λόρελ που θύμιζαν καμπανούλες του αγρού.

«Είπες ότι έκλαψε;»

Η Πάρκερ έγειρε το κεφάλι της και ανασήκωσε ερωτηματικά το φρύδι της κοιτώντας τη Λόρελ.

«Λοιπόν;»

«Παρότι το γεγονός ότι έκλαψε μου ζεσταίνει τα σωθικά και πάλι θα πρέπει να πάρει ό,τι της δώσω και να της αρέσει».

«Ασφαλώς».

«Απλώς ενημέρωσέ με για την απόφασή σου όταν θα καταλήξεις», της είπε η Έμα. «Θα αρχίσω με τα λουλούδια και τη διακόσμηση του τραπεζιού». Χαμογέλασε συμπονετικά στην Πάρκερ. «Ποια ώρα σου τηλεφώνησε για να σου τα πει όλα αυτά;»

«Στις τρεις και είκοσι τα ξημερώματα».

Η Λόρελ άπλωσε το χέρι της για να χαϊδέψει αυτό της Πάρκερ.

«Σε συμπονώ».

«Αυτό ήταν το δικό μου μερίδιο από την αναστάτωση. Θα αντεπεξέλθουμε, όμως. Πάντοτε το κάνουμε».

Πράγματι, πάντοτε αντεπεξέρχονταν, σκεφτόταν η Έμα την ώρα που ανανέωνε τα λουλούδια και τακτοποιούσε το καθιστικό της. Και το πίστευε ότι θα εξακολουθούσαν πάντοτε να αντεπεξέρχονται. Έριξε μια ματιά στη φωτογραφία που είχε τοποθετημένη σε μια λιτή λευκή κορνίζα, τη φωτογραφία τριών κοριτσιών που έπαιζαν τη «Γαμήλια Τελετή» σ' έναν καλοκαιρινό κήπο. Η ίδια παρίστανε τη νύφη εκείνη τη μέρα και είχε κρατήσει το μπουκέτο με τα αγριολούλουδα και τα αγριόχορτα φορώντας το δαντελένιο πέπλο. Κι εξίσου γοητευμένη και ευχαριστημένη με τις φίλες της, είχε αντικρίσει την μπλε πεταλούδα να προσγειώνεται σε μια από τις πικραλίδες του μπουκέτου της.

Φυσικά, ήταν και η Μακ εκεί τότε. Πίσω από την κάμερα, ήταν εκείνη που αιχμαλώτιζε τη στιγμή. Και η Έμα θεωρούσε θαύμα και, μάλιστα, όχι μικρό, το γεγονός πως είχαν κατορθώσει να μετατρέψουν το αλλοτινό τους αγαπημένο παιχνίδι σε μια ακμάζουσα επιχείρηση.

Όχι πια πικραλίδες, σκέφτηκε ενώ χτυπούσε τα μαξιλαράκια για να φουσκώσουν. Αλλά πόσες και πόσες φορές δεν είχε αντικρίσει το ίδιο εκείνο ευχαριστημένο, έκθαμβο βλέμμα στο πρόσωπο μιας νύφης τη στιγμή που η ίδια της πρόσφερε το μπουκέτο το οποίο είχε ετοιμάσει για χάρη της; Για κείνη αποκλειστικά.

Ήλπιζε ότι και η συνάντηση που θα είχε εντός ολίγου θα κατέληγε σ' έναν γάμο την επόμενη άνοιξη, με το ίδιο εκείνο έκθαμβο βλέμμα στα μάτια της νύφης.

Τακτοποίησε τους φακέλους της, τα άλμπουμ της, τα βιβλία της κι έπειτα προχώρησε προς τον καθρέφτη για να ελέγξει τα μαλλιά της, το μακιγιάζ της και αν της έπεφτε καλά το σακάκι και το παντελόνι που είχε φορέσει τώρα.

Η παρουσίαση, σκέφτηκε, ήταν προτεραιότητα στους «Όρκους».

Απέστρεψε το πρόσωπό της από τον καθρέφτη για να απαντήσει στο τηλέφωνο με ένα χαρωπό: «Ανθοστολισμός των “Όρκων”. Ναι, γεια σου Ροζάνα. Ασφαλώς και σε θυμάμαι. Παντρεύεσαι τον Οκτώβριο, σωστά; Όχι, δεν είναι υπερβολικά νωρίς για να πάρεις αυτές τις αποφάσεις».

Ενώ μιλούσε, η Έμα πήρε ένα σημειωματάριο από το γραφείο της και το άνοιξε.

«Μπορούμε να κανονίσουμε ένα ραντεβού την επόμενη βδομάδα, αν σε βολεύει κι εσένα. Μπορείς να φέρεις μαζί σου και μια φωτογραφία του νυφικού σου; Πολύ ωραία. Και αν έχεις επιλέξει τα φορέματα των παρανύμφων ή έστω τα χρώματά τους... Μμμ... Χμμμ... Θα σε βοηθήσω κι εγώ με όλα αυτά. Τι θα έλεγες για την ερχόμενη Δευτέρα στις δύο;»

Έκλεισε το ραντεβού και την ίδια στιγμή κοίταξε πίσω της, καθώς είχε ακούσει ένα αυτοκίνητο να σταθμεύει απέξω.

Μια πελάτισσα στο τηλέφωνο, μια άλλη να πλησιάζει στην πόρτα.

Ω Θεέ μου, τη *λάτρευε* την άνοιξη!

Η Έμα συνόδευσε την τελευταία της για κείνη τη μέρα πελάτισσα στον εκθεσιακό χώρο, όπου διατηρούσε ανθοσυνθέσεις με μετάξι και μπουκέτα, όπως, επίσης, διάφορα δείγματα για στολισμό τραπεζιού και ραφιών.

«Αυτό το ετοίμασα μόλις μου έστειλες το ηλεκτρονικό μήνυμα με τη φωτογραφία του φορέματός σου και μου έδωσες τη βασική ιδέα σχετικά με τα αγαπημένα σου χρώματα και τα λουλούδια που προτιμάς. Ξέρω ότι έκλινες περισσότερο προς μια τεράστια ανθοδέσμη-καταρράκτη, αλλά...»

Η Έμα πήρε από το ράφι το μπουκέτο με τα κρίνα και τα

τριαντάφυλλα, που το είχε δέσει με μια κορδέλα κεντημένη με πέρλες.

«Ήθελα να δεις κι αυτό προτού πάρεις την τελική απόφασή σου».

«Είναι πανέμορφο κι έχει και τα αγαπημένα μου λουλούδια. Αλλά δεν φαίνεται... πώς να το πω... αρκετά μεγάλο».

«Με το σχέδιο του νυφικού σου, την ίδια φούστα και το υπέροχο κέντημα από πέρλες στο μπούστο, το πιο μοντέρνο αυτό μπουκέτο θα φάνταζε εκπληκτικό. Θέλω όμως να έχεις αυτό ακριβώς που επιθυμείς, Μιράντα. Και αυτό εδώ το δείγμα είναι πλησιέστερο προς αυτό που έχεις κατά νου». Με τα λόγια αυτά, η Έμα πήρε από το ράφι μια ανθοδέσμη-καταρράκτη.

«Ω, είναι σαν κήπος!»

«Ναι, έτσι ακριβώς είναι. Στάσου τώρα να σου δείξω δύο φωτογραφίες». Άνοιξε τον φάκελο που βρισκόταν πάνω στον πάγκο και τράβηξε έξω δύο φωτογραφίες.

«Μα είναι το νυφικό μου φόρεμα! Με τα δύο είδη ανθοδέσμης!»

«Η συνεργατίδά μου, η Μακ, είναι αχτύπητη στο Photoshop. Αυτές οι φωτογραφίες σου δίνουν μια καλή ιδέα για το πώς δείχνει το κάθε στιλ σε συνδυασμό με το φόρεμά σου. Δεν υπάρχει εσφαλμένη επιλογή εδώ. Είναι η μέρα σου και η κάθε λεπτομέρεια θα πρέπει να είναι ακριβώς όπως την ονειρεύεσαι».

«Όμως έχεις δίκιο εσύ, έτσι δεν είναι;» Η Μιράντα κοίταξε προσεκτικά και τις δύο φωτογραφίες. «Η μεγάλη ανθοδέσμη κατά κάποιο τρόπο σαν να επισκιάζει το φόρεμα. Αλλά η άλλη είναι σαν να φτιάχτηκε γι' αυτό. Είναι κομψή μα παραμένει ρομαντική. Είναι ρομαντική, έτσι δεν είναι;»

«Ναι, έτσι νομίζω. Τα κρίνα, με αυτό το ροζ που ξεχειλίζει πάνω στο λευκό των ρόδων, και οι απαλές πράσινες πινελιές. Η ουρά της λευκής κορδέλας, η λάμψη από τις πέρλες. Σκεφτόμουν, μάλιστα, αν σου άρεσε κι εσένα, να επιλέγαμε απλώς τα κρίνα για τις παρανύμφους σου, ίσως με ροζ κορδέλες».

«Νομίζω ότι...» Η Μιράντα κρατούσε το δείγμα του μπουκέτου μπροστά στον παλιομοδίτικο, του δέκατου όγδοου αιώνα, καθρέφτη δαπέδου που ήταν στημένος στη γωνία. Το χαμόγελό της άνησε σαν τα λουλούδια την ώρα που κοιτούσε τον εαυτό της. «Ναι, νομίζω πως δίνει την εντύπωση ότι το έφτιαξαν κάποιες πραγματικά πολύ ευφάνταστες νεράιδες. Και μου αρέσει πάρα πολύ».

Η Έμα το κατέγραψε στο σημειωματάριό της.

«Χαίρομαι που σου αρέσει. Θα δημιουργήσουμε πολλά γύρω από αυτό, σαν να κινούμαστε ελικοειδώς με αυτή την αφετηρία. Θα τοποθετήσω ανθοδοχεία με καθαρό νερό πάνω στο τραπέζι της εξέδρας, έτσι ώστε τα μπουκέτα να διατηρηθούν φρέσκα, αλλά και να αποτελέσουν μέρος της διακόσμησης μετά, κατά τη διάρκεια της δεξίωσης. Τώρα, για το μπουκέτο που θα πετάξεις, σκεφτόμουν απλώς λευκά τριαντάφυλλα, σε μικρότερη κλίμακα, όπως αυτό εδώ». Και η Έμα παρουσίασε ακόμα ένα δείγμα. «Δεμένα με λευκές και ροζ κορδέλες».

«Αυτό θα ήταν υπέροχο. Γενικά, όλο μοιάζει να γίνεται πολύ πιο εύκολο απ' ό,τι νόμιζα».

Ικανοποιημένη, η Έμα κράτησε ακόμα μία σημείωση.

«Τα λουλούδια είναι σημαντικά, όμως θα πρέπει συγχρόνως να σε ευχαριστούν. Θυμήσου, δεν υπάρχουν εσφαλμένες επιλογές. Απ' όλα όσα μου είπες ως τώρα, έχω την αίσθηση πως βλέπεις τον γάμο υπό το πρίσμα ενός μοντέρνου ρομαντισμού».

«Ναι, αυτό ακριβώς αποζητώ».

«Η ανιψιά σου, το παρανυφάκι με τα λουλούδια, είναι πέντε χρονών, σωστά;»

«Έγινε πέντε μόλις τον περασμένο μήνα. Και είναι ενθουσιασμένη με την ιδέα να σκορπά ροδοπέταλα κατά μήκος του μονοπατιού».

«Είμαι σίγουρη». Η Έμα έσβησε από τη νοερή λίστα της την ιδέα μιας ανθόμπαλας. «Θα μπορούσαμε να χρησιμοποιήσουμε το

στιλ καλαθάκι, επενδυμένο με λευκό σατέν, στολισμένο με μικρά τριαντάφυλλα και με μακριές λευκές και ροζ κορδέλες, για άλλη μια φορά. Και τα ροδοπέταλα λευκά και ροζ. Μπορούμε να της φτιάξουμε και ένα στεφανάκι, πάλι με λευκά και ροζ μικρά τριανταφυλλάκια. Αναλόγως με το φόρεμά της και με το τι προτιμάς εσύ, μπορούμε να το κρατήσουμε απλό ή να βάλουμε και στο στεφάνι λευκές και ροζ κορδέλες, που θα πέφτουν στην πλάτη της».

«Τις κορδέλες, οπωσδήποτε. Της αρέσουν πολύ όλα τα κοριτσιίστικα στολίδια. Θα ξετρελαθεί». Η Μιράντα πήρε στο χέρι της το δείγμα που της έδινε τώρα η Έμα. «Ω Έμα! Είναι σαν μικρή κορόνα! Φτιαγμένο για μια μικρή πριγκίπισσα».

«Ακριβώς αυτό είχα στον νου μου». Κι όταν η Μιράντα το έφερε ως το δικό της κεφάλι, η Έμα έβαλε τα γέλια. «Μια μικρή πεντάχρονη πριγκίπισσα θα πλέει σε πελάγη ευτυχίας. Κι εσύ θα είσαι για πάντα η αγαπημένη της θεία».

«Θα δείχνει τόσο γλυκιά. Ναι, ναι σε όλα όσα είπες. Καλαθάκι, στεφανάκι, κορδέλες, τριαντάφυλλα, ναι και στα χρώματα που προτείνεις».

«Πολύ ωραία. Μου το κάνεις εύκολο. Τώρα, λοιπόν, έχουμε ακόμα να σκεφτούμε για τις μητέρες σας και για τις γιαγιάδες σας. Μπορούμε να φτιάξουμε μικρές ανθοδέσμες για να τις καρφιτώσουν στα φορέματά τους ή να τις περάσουν στους καρπούς των χεριών τους, χρησιμοποιώντας ρόδα ή κρίνα ή και τα δύο. Όμως...»

Χαμογελώντας, η Μιράντα άφησε πάλι κάτω το στεφανάκι.

«Κάθε φορά που λες τη λέξη “όμως”, καταλήγεις με μια φανταστική, υπέροχη ιδέα. Τώρα, λοιπόν, τι άλλο σκέφτηκες;»

«Σκέφτηκα πως θα μπορούσαμε να εκσυγχρονίσουμε κάπως τις παραδοσιακές ανθοδέσμες-μνιατούρες».

«Δεν έχω ιδέα περί τίνος πρόκειται».

«Είναι πολύ μικρά μπουκέτα, σαν αυτό εδώ, τοποθετημένα σε ειδικές μικρές θήκες ώστε να διατηρούνται φρέσκα τα άνθη. Θα

μπορούσαμε να βάλουμε βάσεις γι' αυτά τα μπουκετάκια στα τραπέζια δίπλα στις θέσεις τους, κάτι το οποίο θα κάνει αυτά τα τραπέζια να δείχνουν και μια ιδέα πιο στολισμένα από τα άλλα. Θα χρησιμοποιήσουμε πάλι κρίνα και ρόδα αλλά σε μινιατούρες και ίσως αντιστρέψουμε τα χρώματα, δηλαδή ροζ τριαντάφυλλα και λευκά κρίνα, με τις ίδιες πινελιές απαλού πράσινου. Αν πάλι αυτός ο συνδυασμός δεν ταιριάζει με τα φορέματά τους, τότε όλα λευκά. Μικρά αλλά όχι εντελώς ντελικάτα. Θα χρησιμοποιήσω κάτι σαν αυτή την πολύ απλή αργυρή βάση, χωρίς καθόλου σκαλίσματα. Κι έτσι, θα μπορούμε να χαράξουμε κάτι πάνω τους, για παράδειγμα την ημερομηνία του γάμου σας ή τα ονόματά σας ή και τα δικά τους ονόματα».

«Θα είναι έτσι τα εντελώς δικά τους μπουκέτα. Σαν μινιατούρες του δικού μου. Ω, η μητέρα μου θα...»

Βλέποντας τα μάτια της Μιράντα να γεμίζουν δάκρυα, η Έμα άπλωσε το χέρι της και πήρε το κουτί με τα χαρτομάντιλα που είχε πάντοτε πρόχειρο.

«Σ' ευχαριστώ. Ναι, τα θέλω. Πρέπει να σκεφτώ σχετικά με το μονόγραμμα που θα χαράξουμε. Θα ήθελα να το συζητήσω αυτό με τον Μπράιαν».

«Έχουμε άφθονο χρόνο».

«Αλλά σίγουρα τα θέλω. Και με τα χρώματα αντεστραμμένα, νομίζω. Έτσι θα γίνουν περισσότερο δικά τους. Θα καθίσω για μια στιγμή εδώ».

Η Έμα πήγε μαζί της ως τη μικρή περιοχή με τα καθίσματα και άφησε το κουτί με τα χαρτομάντιλα σε σημείο που να μπορεί να το φτάνει η Μιράντα.

«Θα είναι πολύ όμορφα».

«Το ξέρω. Είναι σαν να το βλέπω ήδη και ακόμα δεν έχουμε καν αρχίσει να κανονίζουμε για τον ανθοστολισμό και όλα τα άλλα, όμως είναι σαν να το βλέπω. Πρέπει να σου πω κάτι».

«Σ' ακούω».

«Η αδελφή μου, ξέρεις, η κύρια παράνυμφός μου... Πραγματικά επέμενε να κλείσουμε το “Φέλφουτ”. Είναι το *νούμερο ένα* μέρος για εκδηλώσεις στο Γκρίνουιτς, ξέρεις, και είναι πανέμορφο».

«Είναι υπέροχο και κάνουν πάντα εκκλησιαστική δουλειά».

«Αλλά ο Μπράιαν κι εγώ απλώς νιώθαμε πως θέλαμε αυτό εδώ το μέρος. Την όλη εικόνα του, την αίσθηση που μας έδινε, τον τρόπο που εσείς οι τέσσερις συνεργάζεστε. Έμοιαζε να είναι αυτό που ταίριαζε σ’ εμάς. Και κάθε φορά που έρχομαι εδώ ή που έχω συνάντηση με κάποια από σας, ξέρω ότι είχαμε δίκιο. Θα έχουμε τον πιο υπέροχο γάμο. Με συγχωρείς», πρόσθεσε κι άρχισε να σκουπίζει πάλι τα μάτια της μ’ ένα χαρτομάντιλο.

«Μη μου ζητάς συγγνώμη». Η Έμα πήρε κι εκείνη ένα χαρτομάντιλο. «Νιώθω κολακευμένη και τίποτα δεν μου δίνει περισσότερη χαρά από το να έχω μια νύφη καθισμένη εδώ πέρα να κλαίει με δάκρυα χαράς. Τι θα έλεγες για ένα ποτήρι σαμπάνια, για να ηρεμήσουμε κάπως προτού ξεκινήσουμε να μιλάμε για τις μπουτονιέρες;»

«Σοβαρά μιλάς; Εμαλαίν, αν δεν ήμουν τρελά ερωτευμένη με τον Μπράιαν, θα σου ζητούσα να με παντρευτείς».

Γελώντας, η Έμα σηκώθηκε.

«Θα επιστρέψω αμέσως».

Αργότερα, η Έμα ξεπροβόδισε τη γεμάτη ενθουσιασμό νύφη και, νιώθοντας γλυκιά κούραση, κάθισε στο γραφείο της με μια μικρή κανάτα καφέ. Η Μιράντα είχε δίκιο, αναλογιζόταν ενώ πληκτρολογούσε τις λεπτομέρειες. Θα είχε πράγματι τον πιο υπέροχο γάμο. Μια πληθυσμολογία άνθεων και μια σύγχρονη ματιά, αλλά με έντονη ρομαντική πινελιά. Κεριά, και να τρεμοφέγγει η λάμψη από τις σατέν κορδέλες και το τούλι. Ροζ και λευκά, με ξαφνικές πινελιές από έντονα μπλε και απαλά πράσινα, για να υπάρχει αντίθεση και να μένει ζωντανό το ενδιαφέρον. Γυαλιστερό ασήμι

και διάφανο κρύσταλλο για διαφορετικούς τόνους. Μακριές ουρές στα φορέματα και στις κορδέλες και παιχνιδισμα από παραμυθένια φωτάκια.

Την ώρα που έκανε το προσχέδιο του αναλυτικού συμβολαίου, συνεχάρη τον εαυτό της για την τόσο παραγωγική μέρα της. Και καθώς θα έπρεπε να περάσει το μεγαλύτερο μέρος της επομένης ασχολούμενη με τη διοργάνωση της εκδήλωσης που είχαν μεσοβδόμαδα, σκέφτηκε να πέσει νωρίς για ύπνο.

Θα ανπιστεκόταν στον πειρασμό να πάει να δει τι είχε ετοιμάσει για το δείπνο η κυρία Γκ και θα έφτιαχνε μια σαλάτα να φάει ή ίσως και λίγα ζυμαρικά. Έπειτα, θα κουλουριαζόταν συντροφιά με κάποια ταινία ή με τον σωρό της από περιοδικά και θα τηλεφωνούσε στη μητέρα της. Θα τα έκανε όλα αυτά, θα περνούσε μια ξεκούραστη βραδιά και στις έντεκα θα ήταν στο κρεβάτι της.

Τη στιγμή που εκτύπωνε το συμβόλαιο, ακούστηκαν από το κινητό της τα χαρακτηριστικά δύο γρήγορα κουδουνίσματα, που φανέρωναν ότι ήταν η προσωπική της γραμμή. Κοίταξε την οθόνη και χαμογέλασε.

«Καλησπέρα, Σαμ».

«Καλησπέρα, Ομορφούλα. Τι κάνεις στο σπίτι τη στιγμή που θα έπρεπε να βρίσκεσαι έξω μαζί μου;»

«Εργάζομαι».

«Είναι περασμένες έξι. Άσε τη δουλειά κατά μέρος, γλύκα μου. Ο Άνταμ και η Βίκι κάνουν πάρτι. Μπορούμε να πάμε πρώτα να φάμε κάτι. Θα περάσω να σε πάρω σε μια ώρα».

«Ε, στάσου. Το είχα πει στη Βίκι ότι απόψε δεν με βόλευε καθόλου. Είχα συνεχόμενα ραντεβού σήμερα κι έχω ακόμα μία ώρα μέχρι να...»

«Πρέπει όμως να φας, έτσι δεν είναι; Και, αφού εργαζόσουν όλη τη μέρα, σου αξίζει τώρα να έχεις λίγο χρόνο για να παίξεις. Έλα να παίξεις μαζί μου».

«Πολύ γλυκό εκ μέρους σου, όμως...»

«Μη με αναγκάσεις να πάω μόνος μου στο πάρτι. Θα περάσουμε από κει, θα πούμε ένα ποτό, θα πούμε δυο αστεία και θα φύγουμε όποτε θελήσεις. Μη μου ραγίσεις την καρδιά, Έμα».

Σήκωσε το βλέμμα της στο ταβάνι και είδε την ήρεμη βραδιά της να διαλύεται σαν καπνός.

«Δεν προλαβαίνω να βγω μαζί σου για δείπνο, θα σε συναντήσω όμως στο πάρτι γύρω στις οχτώ».

«Μπορώ να περάσω να σε πάρω εγώ στις οχτώ».

Και μετά να βρεις κάποια αφορμή για να περάσεις μέσα όταν θα με συνοδεύσεις πίσω στο σπίτι μου, σκέφτηκε η Έμα. Αλλά αυτό δεν επρόκειτο να συμβεί.

«Θα έρθω με το δικό μου αυτοκίνητο και θα σε συναντήσω εκεί. Έτσι, αν χρειαστεί να φύγω ενώ εσύ διασκεδάζεις, θα μπορέεις να μείνεις».

«Αν αυτό είναι ό,τι καλύτερο μπορώ να έχω, θα το πάρω. Θα τα πούμε εκεί».